

Arrest

nr. 86 881 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LIEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 januari 2011 het Rijk binnen en diende op 25 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 27 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig in het dorp Hoti, district Mardan in Khyber Pakhtunkhwa (KPK) provincie. U bent Pashtoen van etnische origine. U bent gehuwd en uw vrouw en minderjarig kind verblijven met uw moeder, broer en zus in Hoti, waar ook andere familieleden verblijven. U diende Pakistan te verlaten omwille van problemen met een neef die zich met de Taliban heeft geassocieerd. U verklaart dat u samen met uw vader een tankstation bezat in Seedo Sharif, de hoofdstad van het district Swat. Soms werkte uw vader daar, soms u en u had ook verscheidene arbeiders. Op een dag kwam er een voertuig naar het tankstation, de mannen die erin zaten weigerden te betalen en richtten een machinegeweer op de pompbediende. Hij rende naar u en deed zijn verhaal. Ongeveer een week later, u was toen niet aanwezig, gebeurde hetzelfde. Uw vader zei tegen de bediende de zaak maar zo te laten. Immers, het was niet duidelijk of de daders Taliban of criminelen waren. Eén of twee weken nadien werd er een brief bezorgd in het tankstation met de eis om maandelijks drie tot vier "laq" (100.000) roepie te betalen. Uw vader was dat niet van plan en gaf instructies aan de pompbediende dat indien de mannen terugkwamen, hij hun tank niet mocht vullen. Toen ze terug kwamen en de bediende weigerde hen gratis te bedienen, richtten ze zijn wapen op hem. Hij liep naar het kantoor van uw vader. De mannen vulden zelf hun tank en gingen toen naar het kantoor van uw vader. Daar ontstond een woordenwisseling en werd uw vader beroofd, waarop er een gevecht ontstond en uw vader werd doodgeschoten.

U werd opgebeld door de bediende die vertelde dat Taliban uw vader hadden vermoord. Uw chauffeur bracht u naar Swat. Er waren heel veel mensen op de plaats van het incident. U nam het lichaam van uw vader mee naar huis.

Na een week kreeg u opnieuw een brief met de eis om geld. Het werd duidelijk dat uw kozijn T. achter het incident zat, dat hij bij de Taliban was en de Taliban naar jullie had gestuurd. Immers, één van jullie arbeiders had hem in de auto gezien en herkend. Voordien hadden jullie er geen idee van of hij bij de Taliban was. Wel was hij actief in verschillende moskeeën, maar jullie wisten niet bij welke groep. T. is de zoon van de zus van uw vader en van arme komaf. Na de dood van zijn moeder, vroeg hij aan uw vader haar deel van de grond, wat door uw vader werd geweigerd. Sindsdien werd hij een 'Hafiz' en verbleef in verscheidene moskeeën. Na de tweede brief ging u naar de politie, die deden een raid en huiszoeking in het tankstation. Na de moord op uw vader verbleef u nog een drietal maanden ondergedoken in uw regio. Vervolgens verliet u Pakistan en was u ongeveer drie maanden onderweg tot België, waar u op 25 januari 2012 asiel aanvraagde. Bij terugkeer vreest u de Taliban maar vooral uw kozijn die zich met hen heeft geassocieerd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie.

Allereerst moet worden vastgesteld dat u noch uw identiteit, noch uw afkomst uit en recent verblijft in Mardan, noch het bezit van een garage in de Swat-vallei, noch de moord op uw vader of de vaststellingen van de politie terzake staft met documenten of enig begin van bewijs.

Verder zijn er diverse verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnen.

Zo moet worden opgemerkt dat u over de moord op uw vader totaal niets heeft verteld in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 6 februari 2012). Nochtans vermeldde u in de vragenlijst wel de twee dreigbrieven waarna u besloot te vluchten. Ook al werd u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om het kort te houden (gehoorverslag CGVS p.3), zoals u stelt, dan nog is dit geen verschoning voor het niet spontaan verleden van een dergelijk essentieel element van uw vluchtrelaas, met name de beweerde moord op uw vader, en dit door toedoen van jullie neef die zich verongelijkt voelde en zijn positie bij de Taliban aanwendde om zich te wreken. Meer zelfs, dat het hier niet om een vergetelheid gaat wordt bevestigd door de vaststelling dat u ook in de vragenlijst van de DVZ nergens oppert dat uw vader werd vermoord. Integendeel, bij het overlopen van de gegevens van uw ouders, meldde u dat uw vader ongeveer vijf jaar geleden is overleden (zie vragenlijst DVZ, vraag 13, p. 1). Volgens uw versie

van de feiten ten aanzien van het CGVS zou uw vader enkele weken voor uw vertrek uit Pakistan zijn vermoord, dit zou in juni 2011 zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is wel een zeer frappante tegenspraak met wat u eerder verklaarde en geeft aan dat ook de rest van uw relaas, gelieerd met de zogenaamde moord op uw vader, hoogst twijfelachtig is.

Verder, wat betreft de ingeroepen hulp van de politie, is het bijzonder merkwaardig dat u pas na de tweede dreigbrief naar de politie stapte en niet onmiddellijk na de moord op uw vader, een week eerder (gehoorverslag CGVS p.7). U zei dat u na de tweede dreigbrief de hulp van de politie inriep en dat ze "een raid deden, dat er een vuurgevecht was, maar dat ze niets kregen". U verder bevraagd over de raid en het vuurgevecht waarop u alludeerde, zei u dat uw vader werd gedood in een vuurgevecht. Omdat deze uitleg nog geen duidelijkheid schiep over de interventie van de politie, werd u expliciet gevraagd of de politie dan enkel kwam rondkijken in het tankstation en/of er toen een vuurgevecht is losgebarsten. Hierop zei u dat als er iemand wordt gedood, de politie de plaats komt markeren en mensen ondervraagd worden (gehoorverslag CGVS p.8). Dit is echter een zeer algemeen antwoord dat nog altijd geen duidelijkheid schept over de rol van de politie toen zij naar het tankstation kwam. Bovendien is het bevreemdend dat de politie een week na de dood van uw vader alsnog de plaats zou komen markeren. Het lijkt erop alsof u alles door elkaar haalde en totaal geen coherent relaas kon weergeven. U gaf geen doorleefd relaas over de tussenkomst van de politie inzake de moord op uw vader, waardoor hieraan verder onvoldoende geloof kan worden gehecht. Daarenboven, zoals eerder al aangestipt, is het volstrekt ongeloofwaardig dat u de politie wél zou contacteren naar aanleiding van een dreigbrief maar niet naar aanleiding van een veel ernstiger feit, nl. de moord op uw vader, een week eerder. Dit komt totaal onzinnig over en u heeft hiervoor ook geen enkele uitleg.

En ook, u gevraagd naar hoe u op de hoogte kwam van het feit dat uw kozijn achter de gebeurtenissen zat en dat hij de Taliban naar jullie had gestuurd, gaf u opnieuw een weinig transparante uitleg. U verklaarde enerzijds dat het "in de tweede brief duidelijk werd" dat uw kozijn erachter zat, dat hij u waarschuwde en om geld vroeg (gehoorverslag CGVS p.7), terwijl u eerder zei dat uw kozijn in de auto met Taliban zat, die verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader, wat een week voordien gebeurde. Eén van jullie pompbedienden had hem toen al duidelijk herkend. U later opnieuw gevraagd of het in de tweede brief duidelijk was dat uw kozijn erachter zat, antwoordde u ontwijkend en u vervolgens opnieuw gevraagd hoe de rol van uw kozijn u duidelijk werd, verwees u dan toch naar het feit dat hij was herkend in de auto (gehoorverslag CGVS p.12). Andermaal zijn uw verklaringen niet consistent.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat de door u aangehaalde elementen inzake de strijd tussen het Pakistaanse leger en Taliban betreft, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie 2 waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt het lijden van ernstige schade als gevolg van dit plaatselijk conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de materiële schending aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure geen enkel identiteitsdocument heeft neergelegd met foto zonder dat hij dit kan toelichten. Verzoeker was zakenman, had een tankstation, heeft internationaal gereisd en staat in contact met zijn familie. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich niet genoegzaam legitimeert en aantoonst dat hij in Pakistan verbleef vooraleer naar België te komen.

3.3. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er werd belaagd door de taliban op aansturen van zijn neef die in onmin leefde met zijn familie. De taliban zou geweigerd hebben te betalen voor hun tankbeurten in zijn tankstation, hem hebben bedreigd en afgeperst en zijn vader die zich hiertegen verzette, werd beroofd en doodgeschoten.

3.3.1. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht dat zijn verklaring op het CGVS dat zijn vader kort voor zijn vlucht werd vermoord door de Taliban, manifest in strijd is met zijn verklaringen op de DVZ waar hij niet vermeldde dat zijn vader recent vermoord was en integendeel in de vragenlijst stelde dat zijn vader al vijf jaar voordien overleden is. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de moord op zijn vader zou nalaten te melden wanneer deze waarachtig is en, zoals later voorgehouden, geleid heeft tot zijn vertrek uit Pakistan. Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoeker zijn relaas opbouwt naarmate het verloop van de asielprocedure. Dit tast verzoekers geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.3.2. Verzoekers vage verklaringen zowel over de raid van de politie op zijn tankstation als over de betrokkenheid van zijn kozijn bij de taliban en de ingeroepen gebeurtenissen geven geen doorleefd beeld van de vervolging. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker zijn verklaringen ook op deze punten meermaals aanpaste en wijzigde naarmate er werd doorgevraagd. Dit versterkt verder het verzonnen karakter van het asielrelaas. Voorts vergeet verzoeker initieel niet enkel de moord op zijn vader te melden, hij acht het in Pakistan evenmin noodzakelijk deze moord aan te geven bij de politie en stapt pas naar de politie na het ontvangen van een tweede dreigbrief. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring en onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om deze vaststellingen te weerleggen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

3.4. Verzoeker voert aan dat hij *“recentelijk in het bezit [is] van de documenten die het feiterelaas bevestigen, en voegt hierbij reeds deze bewijzen, en zal wanneer hij in het bezit is van de beëdigde vertalingen hiervan en eventuele andere documenten die het feitenrelaas verder kunnen ondersteunen, deze toevoegen aan het dossier. Deze originele brieven die verzoeker toevoegt (zie stukken 4 en 5) bevatten het briefhoofd van de Taliban, alsook onderaan een stempel met het kenteken van de Taliban, en bevatten onder meer de eis om 400.000 Roepie te betalen. Bijgevolg kan er geen twijfel (meer) bestaan over de gegronde vrees in hoofde van verzoeker en dient verzoeker*

erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw., minstens dient hem de subsidiaire bescherming worden toegekend in de zin van artikel 48/4 Vw.” Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee dreigbrieven van de taliban, en voegt nadien ook nog “Verklaringen” toe die hij aflegde *“bij de politie in Saidu Sharif, “Vertalingen” van deze verklaringen en “Visitekaartjes van I.A., de vader van cliënt, als eigenaar van het benzinestation, alsook dat van cliënte, eveneens eigenaar van het benzinestation”.*

3.5. Verzoeker somt de nieuw neergelegde documenten op maar laat na aannemelijk te maken dat deze stukken authentiek zijn, evenmin toont hij aan waarom aan de stukken bewijswaarde zou moeten gehecht worden nu de aard, de oorsprong en de herkomst van de documenten niet worden toegelicht. Documenten vormen slechts een onderdeel in de beraadslaging en dienen samen met de verklaringen en de objectieve informatie een coherent geheel te vormen. Dit is niet het geval.

Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat de neerlegde fotokopieën van enkele documenten volstaan om zijn asielrelaas te staven te meer nu verzoeker nalaat zijn identiteit aan te tonen zodat zelfs niet kan worden vastgesteld dat de toegevoegde documenten hem toebehoren. De neergelegde “visitekaartjes” kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een afdoende bewijs van zijn voorgehouden identiteit.

Verzoekers bij schrijven van 12 juli 2012 toegevoegde documenten zijn geen authentieke aktes maar geattesteerde verklaringen (met vertalingen). De stukken zijn immers opgemaakt als een affidavit dat geen authentieke akte is maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker eigen statements zou laten attesteren door zowel de “district coordination officer”, als de “assistant protocol officer” van het ministerie van Buitenlandse zaken en een “Stamp Vender & writing expert”. Ten slotte kan evenmin bewijswaarde worden gehecht aan de vertaling van de “FIR(Copy)” gezien dit slechts een opname is van een eenzijdige verklaring. Deze neergelegde documenten zijn dus een herhaling van het asielrelaas in de vorm van een verklaring en een FIR en kunnen de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen.

Verzoeker gaat er ten slotte ook aan voorbij dat de stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift met name de schriftelijke dreigbrieven, geen officieel karakter hebben ook al zijn ze geschreven op briefpapier met *“het briefhoofd van de Taliban”* en *“een stempel met het kenteken van de Taliban”*. Dergelijke stukken komen voor als complaisancestukken opgemaakt voor onderhavige procedure.

Het gebrek aan bewijswaarde van de neergelegde stukken wordt versterkt bij gebrek aan coherente, ondersteunende verklaringen over de wijze waarop de verklaringen werden afgelegd en de verdere opvolging hiervan en kan niet worden losgezien van de ter terechtzitting door de verwerende partij neergelegde *“SUBJECT RELATED BRIEFING “PAKISTAN” Corruptie en documentenfraude”* waaruit het gemak blijkt waarmee frauduleuze stukken worden aangemaakt in Pakistan en verzoeker hierop ter terechtzitting enkel repliceert dat zijn stukken echt zijn.

3.6. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Daargelaten dat verzoeker zijn identiteit en derhalve evenmin zijn afkomst aantoonst benadrukt de Raad dat blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat

de situatie in Pakistan complex is en er zich allerhande vormen van geweld kunnen voordoen, doch dat het een zeer lokaal conflict betreft en er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in geheel Pakistan. Verzoeker draagt geen enkel concreet en objectief verifieerbaar element aan ter weerlegging van deze bevindingen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK